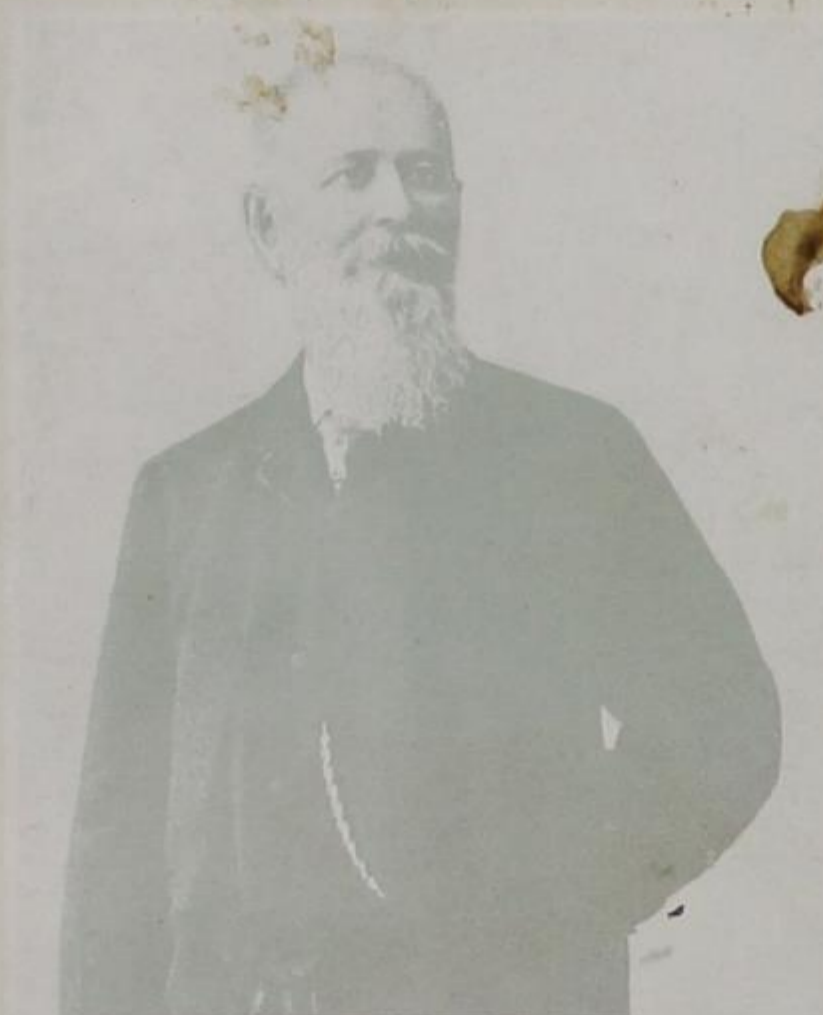

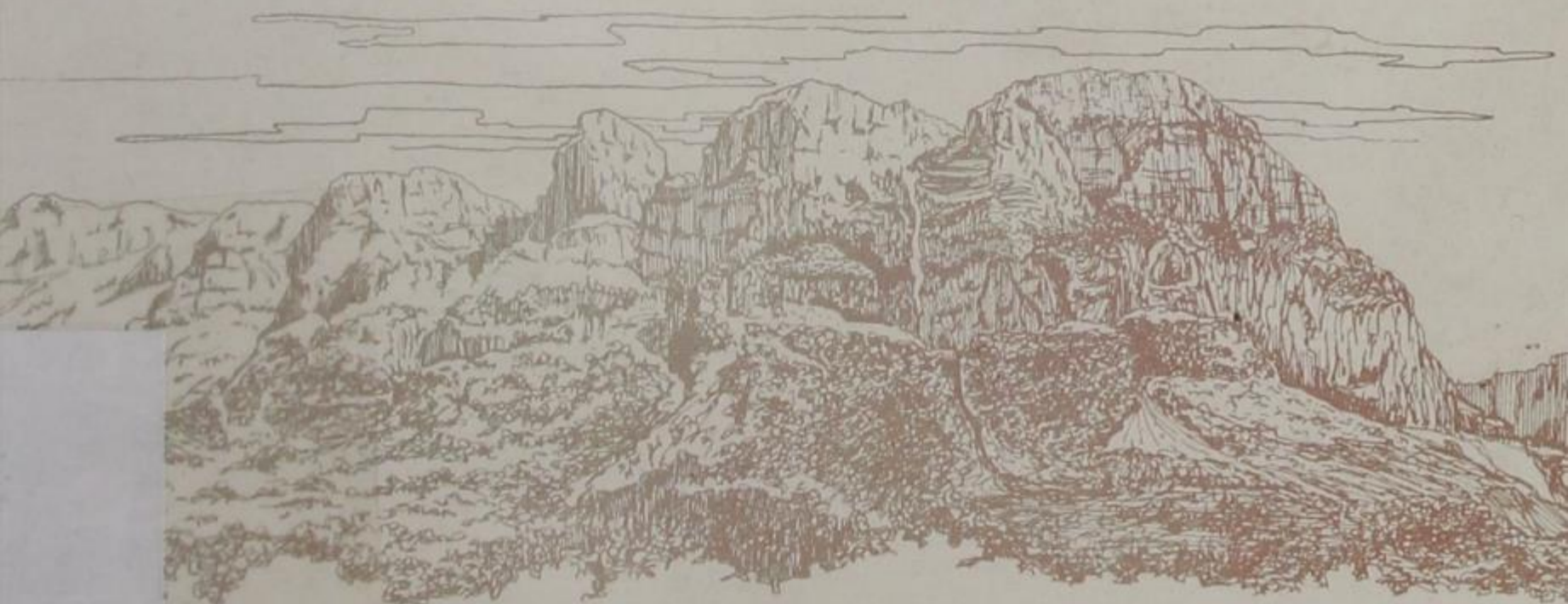
ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΠΑΠΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

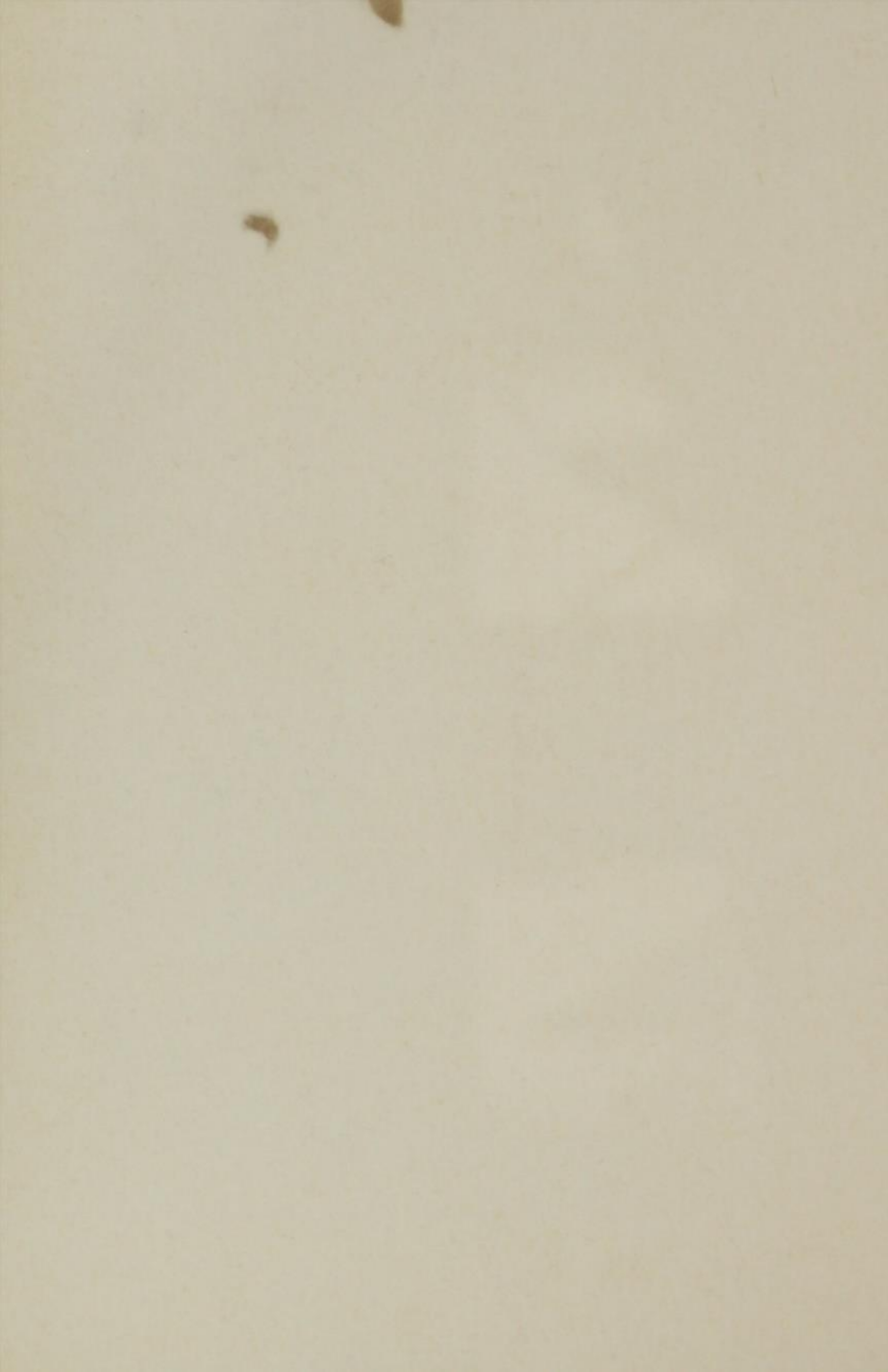
ΜΙΧΑΗΛ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

(MICHAEL ANAGNOS)

Πάπυγκο 7.11.1837 - Τοῦρνο Σεβερίν 29.6.1906

ΑΘΗΝΑΙ 1981

ΜΙΧΑΗΛ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

ΜΙΧΑΗΛ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
(MICHAEL ANAGNOS)

Πάπιγκο 7.11.1837 - Τοῦρνο Σεβερίν 29.6.1906

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 55723
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 18/8/2014
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ. 920 ΠΑΠ

Λωδ. εφ. 3966

Αθήναι 1981

Εξώφυλλο: Κώστας Σαμοΐλης

Φωτοστοιχειοθεσία: ΟΣΤΡΑΚΟ, Τηλ.: 3621.600

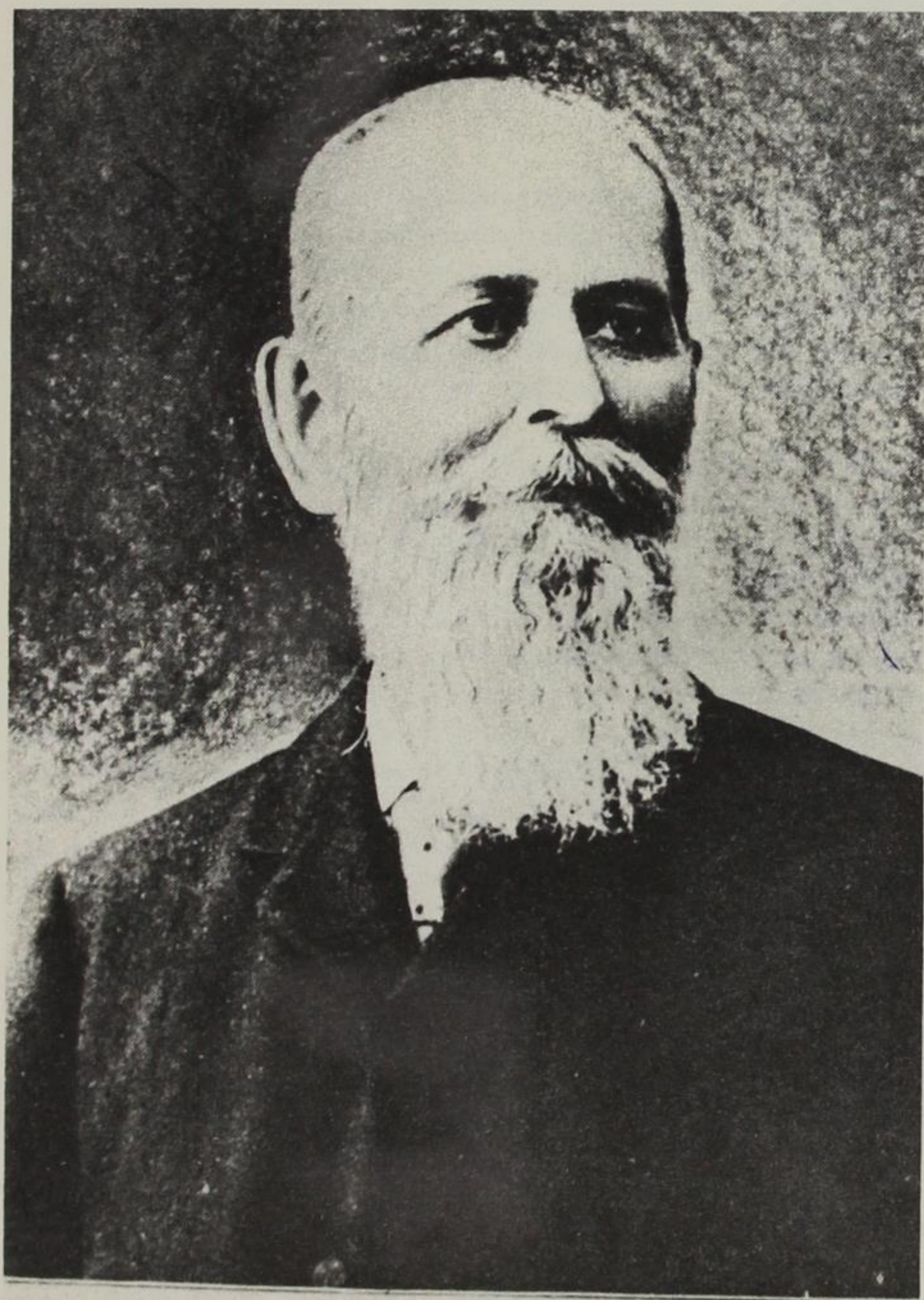
Εκτύπωση: Σπύρου - Γιαννόπουλος, Τηλ. 9751.207

Βιβλιοδεσία: Αντώνης Σάκκουλας

Έκδοση Πρώτη: Σεπτέμβριος 1981

© Copyright: Ι.Γ. Παπαϊωάννου, Συμβολαιογράφος, Κόνιτσα.

Ἐπιεικῶς
ἀφιερώνεται
στόν Μιχαήλ Ἀναγνωστόπουλο
καί σ' ὅλους ἐκείνους
οἱ ὅποιοι ἀφείδωλα θυσίασαν
χρῆμα, κόπο καί τή ζωή τους ἀκόμα,
γιά νά δοῦν οἱ τυφλοί,
νά ἀκούσουν οἱ κωφοί,
νά μιλήσουν οἱ ἄλαλοι.

M. Anagninos

Μιχαήλ Αναγνωστόπουλος

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

“Αλλοι από μᾶς τούς ἀνθρώπους ἀκολουθοῦνε τόν πλατύ τόν δρόμο, τή λεωφόρο, κι ὅπου τά πόδια τους «τούς σέρνουν», βαδίζουν χωρίς κανέναν ἀπολύτως σκοπό. Γαντζώνονται γερά στήν ὕλη, μ’ αὐτή ζοῦνε, κινουῦνται, σκέπτονται καί γι’ αὐτή σκοτώνουν καί σκοτώνονται! Κι ἄλλοι, ἀπελευθερωμένοι ἀπό τήν ὕλη, βαδίζουν τόν στενό τόν δρόμο, τόν ἀνηφορικό, κι ἀνεβαίνουν πρὸς τίς κορφές!

Δέν θά μιλήσουμε γιά τούς ἀνθρώπους ποῦναι στόν πλατύ τόν δρόμο, γιατί αὐτοί κυνηγώντας μέ σκυφτό τό κεφάλι τήν ὕλη, δέν γυρίζουν νά ἰδοῦν τίποτε ἄλλο, οὔτε μπροστά τους, οὔτε γύρω τους, οὔτε πρὸς τά πάνω! Θ’ ἀσχοληθοῦμε μέ τούς ἀνθρώπους πού ἀνεβαίνουν τόν ἀνηφορικό τόν δρόμο καί πού τά πόδια τους εἶναι ματωμένα, τά χέρια τους ροζιασμένα, τό σῶμα τους βασανισμένο καί τό μυαλό τους ἀκονισμένο ἀπό, ἀπό τήν ἀσταμάτητη προσπάθεια πού κάνουν γιά ν’ ἀνοίγουν τό δρόμο! Θ’ ἀσχοληθοῦμε μέ τούς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ὅ,τι καλό, ὅ,τι ὠραῖο, ὅ,τι εὐεργετικό ὑπάρχει σήμερα στόν κόσμο, τῶχουν μονάχα αὐτοί δημιουργήσει μέ κόπο καί μόχθο πολύ, μέ στερήσεις καί εὐκολίες πολλές, μέ ἀγῶνες, μέ θυσίες!

“Ενας ἀπ’ αὐτούς πού περήφανα καί ἀνυπότακτα ἀνέβηκε πρὸς τίς κορφές, εἶναι καί ὁ Μιχαήλ Ἀναγνωστόπουλος. «... Λατρεύω τό πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας· κυρίους δέν ἀναγνωρίζω οὐδέ ὑπηρετῶ· ἀλλά τοῦ καθήκοντος εἶμαι πιστός θεράπων καί εὐπειθέστατος δοῦλος. Τοῦτο ἐπιτάσσει μοι νά θέσω πάντα εἰς ἐντελῆ τάξιν πρὶν ἢ ἀπέλθω...», ἔγραφε σ’ ἓνα του γράμμα. Καί πρέπει οἱ πρωτοπόροι αὐτοὶ ἄνθρωποι, πάντοτε νά φαίνωνται, νά δείχνωνται, νά τιμῶνται!

Καί ἡ μικρή μας τούτη ἐργασία, σκοπόν ἔχει, νά θυμίση, νά τιμήση, νά δείξη!

Ι.Γ.Π.

Πάπιγγο, Ἰούνιος 1980